

Arrest

nr. 149 996 van 27 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 7 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 april 2015 met referentenummer 52709.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk dat zij problemen heeft gekend met haar autoriteiten omwille van haar lidmaatschap van en haar activiteiten voor de Oeigoerse culturele belangenvereniging Ittipak.

Verzoeksters vorige asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 138 850 van 19 februari 2015 omdat geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas.

Ter ondersteuning van zijn vierde asielaanvraag legt verzoeker een psychologisch rapport neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoot in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoekster niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Het louter bijbrengen van de Engelse vertaling van een artikel in het Russisch dat verzoekster heeft neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, vermag geen ander licht te werpen op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Zowel het artikel in het Russisch als de Engelse vertaling ervan bevestigt de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat mensen met banden met Ittipak de laatste jaren geen ernstige problemen hebben gekend en Ittipak zonder noemenswaardige problemen kan functioneren in Kirgizië.

Wat betreft de Responses to Information Requests van de Immigration and Refugee Board of Canada d.d. 4 april 2012 aangaande de situatie van Oeigoeren in Kirgizië, dient erop gewezen te worden dat een verwijzing naar dergelijke algemene informatie niet volstaat niet aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Wat betreft de medische attesten gevoegd bij het verzoekschrift, met name een "avis psychologique" van 6 januari 2015 van psycholoog N.K.K. en een "attestation" van 6 januari 2015 van psycholoog A.P., dient te worden vastgesteld dat verzoekster deze documenten reeds in de beroepsprocedure ten tijde van haar vorige asielaanvraag heeft neergelegd. De Raad heeft hieromtrent in zijn arrest nr. 138 850 van 19 februari 2015 het volgende geoordeeld:

"Wat betreft het bij de Raad bijgebrachte stuk, met name een "avis psychologique" van 6 januari 2015 van psycholoog N.K.K., wordt vooreerst vastgesteld dat dit attest niet werd opgemaakt door een arts. Verder wordt vastgesteld dat het feit dat de psycholoog de verklaring van verzoekster dat zij in haar land van herkomst "het voorwerp was van vervolgingen en zware geweldplegingen (opsluiting, foltering)", slechts heeft kunnen noteren op aanzeggen van verzoekster zelf. De gevolgen van deze traumatische evenementen zijn, volgens voormelde psycholoog, groot psychologisch lijden, gekenmerkt door symptomen van posttraumatische stress, herbeleving, nachtmerries, slapeloosheid, angsten, agressiviteit, problemen van concentratie en aandacht waarvoor, volgens dezelfde psycholoog, medicamenten werden voorgeschreven. De concentratieproblemen en de medicatie "kunnen", volgens de psycholoog, de cognitieve mogelijkheden van verzoekster aantasten en een coherente manier om haar verhaal te doen,

verhindert. Hoe dan ook betekent dit attest van 6 januari 2015 niet dat verzoekster bij haar verhoren in april 2014 bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal in juni 2014 niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat op de vraag op het Commissariaat-generaal (zie p. 2) op 18 juni 2014 naar het verloop van het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verzoekster aangaf dat zij moe was na de reis, nerveus was en antidepressiva had genomen; zij verklaarde verder tijdens het verhoor (zie p. 12) dat als zij zenuwachtig wordt, zij begint te stotteren en dan liefst iets kalmerend neemt. Er blijkt evenwel niet dat haar toestand haar belette haar asielaanvraag te brengen (zie ook p. 28).

De "attestation" van 6 januari 2015 van psycholoog A.P., voorgelegd ter zitting, waarin wordt gesteld dat verzoekster "de therapie verder dient te volgen", leidt tot geen ander besluit."

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In de mate in de "avis psychologique" van 6 januari 2015 van psycholoog N.K.K. verwezen wordt naar de traumatische ervaringen die verzoekster in het verleden heeft meegemaakt, zoals beschreven bij haar asielaanvraag, wijst de Raad er nog op dat een arts/psycholoog weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen en de verklaringen van de patiënt, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van verzoekers psychische problemen.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 juni 2015, voert verzoekende partij vooreerst aan dat dit niet haar vierde asielaanvraag is, maar wel haar tweede. Zij betoogt dat rekening moet worden gehouden met het feit dat zij behoort tot de Oeigoerse gemeenschap en zij eveneens activiteiten voor de Oeigoerse culturele belangenvereniging Ittipak pleegde. Verzoekende partij wijst er nog op dat uit de stukken duidelijk blijkt dat de Oeigoerse gemeenschap in Kirgizië nog problemen kent.

Het betreft *in casu* inderdaad de tweede asielaanvraag van verzoekende partij. Daar waar er in voormelde beschikking eenmalig over een ‘vierde’ asielaanvraag wordt gesproken, in plaats van de tweede, betreft dit een materiële vergissing.

Verzoekende partij steunt haar huidige tweede asielaanvraag op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag uiteen heeft gezet, met name het feit dat zij problemen heeft gekend met haar autoriteiten omwille van haar lidmaatschap van en activiteiten voor de Oeigoerse culturele belangenvereniging Ittipak. Verzoekende partij haar eerste asielaanvraag werd echter geweigerd bij 's Raads arrest nr. 138 850 van 19 februari 2015 omdat aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht, en zij brengt thans bij onderhavige asielaanvraag, zo wordt vastgesteld, geen elementen bij die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen.

Er werd en wordt aldus, in tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene en allerminst ernstige wijze lijkt voor te houden, wel degelijk rekening gehouden met het feit dat zij behoort tot de Oeigoerse gemeenschap en haar verklaarde activiteiten voor de Oeigoerse culturele belangenvereniging Ittipak, doch vastgesteld dat aan haar verklaarde asielmotieven geen geloof kan worden gehecht, en zij bij onderhavige asielaanvraag geen elementen aanhaalt die de geloofwaardigheid hiervan herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Betreffende verzoekende partij haar argumentatie dat uit de stukken duidelijk blijkt dat de Oeigoerse gemeenschap in Kirgizië nog problemen kent, wijst de Raad erop dat zowel uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier als uit het door verzoekende partij neergelegde artikel d.d. 28 november 2014 blijkt dat mensen met banden met Ittipak de laatste jaren

geen ernstige problemen hebben gekend en Ittipak zonder noemenswaardige problemen kan functioneren in Kirgizië.

De Raad benadrukt tevens dat een verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet ook op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van haar relaas, in gebreke.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS